

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

STRAH IN ŽIVLJENJSKA
OBDOBJA

PLATONOV
EZOTERIČNI NAUKI

BUDISTIČNI VIRI
O VELIKOSTI ATOMOV

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

ČLOVEŠKE VREDNOTE

KAJ POMENI BITI ČLOVEK?

SPLETNO PREDAVANJE OB SVETOVNEM DNEVU FILOZOFIJE

ČETRTEK, 18. 11. 2021, OB 19:00

KLIKNI ZA INFORMACIJE IN PRIJAVE

PREDAVANJE JE BREZPLAČNO

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

NOVEMBER 2021 | ŠT. 73

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Grafično oblikovanje: Nija Androjna

B E S E D A
U R E D N I K A

IZGRADNJA BOLJŠIH PREPRIČANJ

OD ČESA SO ODVISNA NAŠA PREPRIČANJA?

Čeprav živimo drug ob drugem, se glede na način doživljanja dogodkov zdi, kakor da vsak od nas živi v svojem svetu. Nekateri svetovi so si podobni, kompatibilni, drugi pa so med seboj konfliktni.

Vsak od nas živi v atmosferi določenih predstav, v nekakšnem mentalnem oblaku, ki se počasi kondenzira iz snovi iz ozračja, v katerem se giblje. Zato bi bil naš mentalni oblak težko bistveno drugačen od mentalitete, v kateri živimo ... Torej je zelo pomembno, katerim vplivom smo izpostavljeni, saj ti lahko postanejo del našega miselnega sveta. Med te vplive lahko štejemo vzgojo, literaturo, filme, mnenja in mišljenja prijateljev, ... in seveda ne smemo pozabiti na močan veter medijev, ki znatno vnaša miselne delce v naš mentalni svet.

Drugi element, ki določa izgradnjo našega oblaka stališč, je filtriranje, ki pomeni večjo ali manjšo dejavnost na njegovi opni, kjer lahko sami določamo, kaj bo vstopilo v notranjost in kaj ne. Bolj ko smo razviti, bolj smo kritični, in predvsem bolj zavestno prisotni pri izbiranju. Nekateri imajo dokaj prepustno opno, ki vase vsrka skoraj vse, in so praktično kameleonska slika svojega okolja – ljudje množice, ki sledijo večinskemu trendu, ne glede na to, kaj ta izraža. Drugi pa so se naučili vzeti si čas za selekcijo. Njihova stališča so bolj stanovitna. Spreminjajo se počasneje in previdneje, da ne bi zašla v napačno smer.

V TEJ ŠTEVILKI:

- PSIHOLOGIJA: STRAH IN ŽIVLJENJSKA OBDOBJA 6
- FILOZOFIJA: PLATONOV EZOTERIČNI NAUKI 8
- EZOTERIČNA ZNANOST: BUDISTIČNI VIRI O VELIKOSTI ATOMOV 10
- EX LIBRIS: ANKOR, UČENEC 12

Nespremenljiva stališča tretjih, tistih, ki pore svoje mentalne opne v nekem trenutku zgolj zaprejo, pa ne bi imenoval za stanovitna, temveč prej inertna. Ta zaprtost je dejansko odraz šibkosti, ki zaradi varovanja lastnega krhkega jedra prekine stik z drugačnim.

OGRAJENOST PREDSTAV

Pogosto vidimo, kako vse prejete informacije premeteno prilagajamo poznanim stališčem. To delamo nehoti. V vsem vidimo to, kar želimo videti – torej poznano – namesto, da bi se potrudili uzreti stvari še iz drugih perspektiv. Čeprav je dialog pomemben pristop k stvari, nam v stanju nezavedne mentalne zaprtosti še ne omogoča širjenja obzorij.

Torej potrebno se je znebiti zadušljivih zaščitnih ovojev. Vendar tega ne moremo pričakovati od vsakogar. Ne še. Le notranje močan človek lahko poruši svoje obzidje in se nato bolje poveže s svetom. Zidove namreč lahko odstrani le ta, ki je s svojimi junaškimi prsmi zmožen braniti lastni notranji svet. In samo na ta način lahko združi stabilnost notranjega sveta in jasn pregled nad področjem izven njega.

Biti filozof, iskalec modrosti, pomeni pridobivati to moč. Pomeni učiti se samostojno ustvarjati tehtna stališča in jih živeti. Čeprav se vsakomur zdi, da misli s svojo glavo, to največkrat ni tako... Veliko stališč še vedno prevzemamo brez čvrstih kriterijev, ne da bi vložili dovolj napora v razločevanje zrnja od plev ...

SOOČANJE Z NOVIM

Večinoma svojega oblaka ne želimo zapustiti, ker se izven njega ne znajdemo. Ideje zunaj njega so za nas abstrakcija in če bi želeli osvojiti nove zamisli, bi to od nas zahtevalo vlaganje nekaj mentalnega napora. Nevede, tudi na mentalnem nivoju, delujemo po liniji najmanjšega odpora in zato lagodno ostajamo pretežno v enih in istih prepričanjih.

Težko sprejemamo poglede, na katere nismo vajeni in se jim s težavo tudi odpremo, da bi jim tako dali možnost, da vstopijo v naš svet in se tam enkrat morda potrdijo. Kako bomo brez sposobnosti sprejemanja drugih pogledov sodelovali z različno mislečimi? Kako jih bomo razumeli, četudi bi bili v zmoti, in se z njimi uskladili? In predvsem, kako bomo napredovali na poti do resnice? Nekritično zavračanje drugačnega je odraz umske pasivnosti. Branjenje lastnih meja le s povzdigovanjem tona glasu in odganjajočim mahanjem z rokami pa je podobno otroškemu zaničanju, ki želi pregnati vse, kar vznemirja njegovo udobje, četudi je iluzorno.

Vendar ne moremo ostati enaki. Moramo zrasti, se soočiti z novim, drugačnim. Moramo spreminjati in izboljševati svoja stališča – znova in znova. Že sam zagonetni tok življenja pred nas postavlja zahteve po spremembi. Ne pričakujmo torej stalnice, ker ta v zaznavnem svetu pomeni kvečjemu postanost. Kako naj bi ostali isti v svetu, ki se ves čas spreminja? Ne gre! Zdrava življenjska načela so edina stalnica, minljivost vsega ostalega pa nas kvečjemu nagovarja, da jih spoznamo in živimo.

SPODBUDE TISTI, KI VEDO VEČ

Modri ljudje so našo pot že prehodili. Vedo, da je zaznavni aparat večine še le v razvoju in da ne bi bilo koristi, če bi svoja znanja z nami neposredno delili. Učinek bi bil obraten od zelenega, saj bi novosti odbili, ker si jih še nismo sposobni razložiti. Zato nam učenje raje servirajo po kapljicah, skupaj z moralnimi nauki – kot spodbude k raziskovanju. S tem nas spodbujajo

tudi, da izboljšujemo naš zaznavni aparat, da bi lahko sami prišli do uvidov – resnic, ki, ko jih enkrat osvojimo, ne bodo več odraz slepe vere, temveč naših tehtnih stališč.

Prvi korak, ki ga lahko sami naredimo za izgradnjo globljih prepričanj, je torej, da vstopimo v atmosfero modrih ljudi, da bi bili deležni bolj hranljivih idej. Tam bomo našli tudi pravilno odmerjene spodbude za razvijanje stališč in selekcijo idej.

Če želimo hoditi po njihovih sledih, skušajmo raziskati njihovo zapuščino in izkoristimo priložnosti, ki nam jih ta daje. Oni, kot učitelji, so nam obenem tudi dober zgled, kako živeti in za kaj si prizadevati. Kajti v verigi, ki povezuje človeštvo v napredovanju, je vedno nekdo, ki ve več od drugega, in v tej verigi lahko najdemo tudi mi svoje naravno mesto malega učitelja. Morda kot starš v vlogi do svojih otrok, kot šef do uslužbencev, ali župan do občanov ... Kdor je na zasluženem mestu moči in ima nekoliko boljše razumevanje, naj ga poskuša prenesti tistim, za katere je odgovoren.

Pri tem pa moramo biti potrpežljivi, saj je nesmiselno pričakovati takojšnje sprejemanje. Najslabše je v nestrpnosti lastno stališče vsiljevati z zlorabo moči ali s kakršnimikoli manipulativnimi psihološkimi prijemi, temveč je treba dobrohotno in razumevajoče poiskati spodbude, da bi se lahko naš krog »varovancev« sam premaknil in prišel do lastnega boljšega razumevanja. Zato je potreben čas, saj gre za proces transformacije v posameznikih. Proces, ki je pomembnejši od doseganja konkretnega zunanjega cilja.

Sam razumem zunanje izzive kot priložnosti, ki nam omogočajo poiskati pravilno smer na lastni poti in biti drugim v oporo pri isti nameri. In verjamem, da je za vsakogar poskrbljeno, da prejme vse potrebne lekcije za naslednji korak, če smo le pozorni na to, kar se nam dogaja.

Andrej Praček, urednik

STRAH IN ŽIVLJENJSKA OBDOBJA

CARLOS ADELANTADO
PRESEDNIK MEDNARODNE NOVE AKROPOLE

Živimo v svetu laserjev, pospeševalnikov delcev, prenosa satelitske slike, velikih računalnikov in mikročipov ter mnogih drugih stvari, značilnih za današnji čas.

Hkrati pa živimo s svojimi željami, strastmi, pomanjkljivostmi in vrlinami, s svojimi vsesplošnimi in brezčasnimi strahovi, značilnimi za vsakega človeka in vse čase.

Res je, da ima vsako obdobje svoj značilni strah. Kakor so se Nordijci bali, da jim bo nebo – v času, ko je nebo predstavljalo nebesa – padlo na glavo, ali kot se je srednjeveški človek bal ponoči prečkati gozdove ali pluti po oceanih iz strahu pred čarovnicami, zmaji in brezni, tako se tudi današnji zaskrbljeni pacifist boji, da bo kakšen norec pritisnil na rdeči gumb.

Vendar pa obstajajo strahovi, ki so se vedno zdeli del človeka in njegove psiho-genetske prtljage; človeka spremljajo od zibelke do groba, skozi vse življenje, v vseh življenjskih obdobjih. Tako se zdi, da kronološke starosti sodelujejo v psiho-miselnih procesih, povezanih s strahom bolj, kot si mislimo.

OTROŠTVO, ADOLESCENCA. STRAH PRED REALNOSTJO

Očitno je, da otrok živi v drugačni realnosti, kjer lahko dolga palica postane jahalni konj, ali baraka, slabo skrita z vejami, čudovita in skrivna palača. Očitno je tudi, da je za mladostnika vse mogoče. Pri tej starosti za vsak problem obstaja rešitev, ker je že vse znano ali pa se verjame, da je znano.

S tega vidika tudi mi trenutno živimo v otroški družbi, ki misli, da vse ve in se boji priznati, da nekaterih stvari ne ve, ker potrebuje samopotrditve. Nočemo videti realnosti.

Bojimo se priznati, da ne vemo z gotovostjo, kaj je eter, kaj sta materija in energija, torej stvari, ki sestavljajo materialno vesolje in tvorijo triado znanosti. Bojimo se priznati, da bi neandertalec, z možgani, kakršne je imel, lahko šel na fakulteto. Bojimo se priznati, da teorija velikega poka ne pojasnjuje zadovoljivo izvora vesolja.

Toda človek preneha biti otrok, ko začne sprejemati realnost, ki ga obdaja, in nekega lepega dne spozna, da mora delati, če želi živeti, da postaja nepovratno plešast ali da ga je partner zapustil zaradi nekoga drugega.

ODRASLOST. STRAH PRED IZGUBO TEGA, KAR IMAMO

To je družbeni strah, ki nas preganja, ker verjamemo, da je to, kar menimo, da je naše, lahko v nevarnosti in ker imamo v otroštvu in mladosti zelo malo lastnine (ali pa se ne zavedamo, kaj imamo in koliko je to vredno), je ta strah značilen za obdobje odraslosti.

Naša družba hitro vcepi občutek lastništva, da se posamezniki naučijo, da več kot imaš, več veljaš. In postopoma se pojavi strah pred izgubo doseženega prestiža, pridobljenega ugleda in na koncu strah pred tem, kaj bodo rekli drugi. Zahvaljujoč temu strahu, ki je tako razširjen po vsem svetu, dobro negujemo eno od najbolj groznih in neusmiljenih pošasti današnjega časa, ki pri tem uživa: govorice.

To pošast je rimski pesnik Vergil v Eneidi opisal z naslednjimi besedami:

*"Fama, to zlo najhitrejše; iz gibčnosti črpa uspehe.
S hojo ji rastejo njene moči; spočetka je slaba,
majhna, boječa, a kmalu se dvigne in zraste visoko,
stopa z nogami po zemlji, z glavó pa v oblakih se skriva. [...] Hitre nogé ji je dala in vztrajne peruti. Pošast je, strašna, gromozanska, in kolikor ima peres na telesu, toliko budnih oči je pod njimi – o čudo prečudno! – toliko ust in jezikov imá in ušes, ki prežijo. Léta ponoči, vreščeča med nebom in sencami zemlje, njene oči ne poznajo nikoli prijetnega spanja. Kadar je dan, pa sedí in preží na hišnih slemenih ali na stolpih visokih [...]"*

Ali obstaja rešitev za ta strah? Stoiki so verjeli, da. Rešitev je, da znamo razlikovati našo pravo lastnino od tiste, ki to ni. Kar je resnično naše, so tiste stvari, ki so odvisne od nas: presoje in mnenja, dejanja, gibanja, želje ... V popis našega imetja pa ne moremo vključiti tistih stvari, ki niso odvisne od nas: materialnih dobrin, ugleda, dostojanstva in časti.

STAROST. STRAH PRED NEZNANIM, DRUGAČNIM, NOVIM

Strah pred smrtjo ..., ki je na nek način tudi strah pred izgubo tega, kar imamo, in strah pred resničnostjo.

Stari smo, ko že od začetka zavračamo novo, drugačno.

Tako se pojavita rasizem in nestrpnost.

Resnično zanimivo bi bilo spodbujati pedagogiko, ki temelji na pogumu in ne toliko na strahovih in pomanjkljivostih človeka. Strah in pogum sta, kot je učil Platon, tesno povezana, hodita z roko v roki, kar se odraža v platonski definiciji poguma: vedeti, česa se je treba bati in česa ne. 🗡️

PLATONOV EZOTERIČNI NAUKI

JULIAN SCOTT

Platona si običajno zamišljamo kot spoštovanja vrednega grškega filozofa, o katerem predavajo na uglednih univerzah po vsem svetu in ga občudujejo zaradi njegovega izvirnega filozofskega razmišljanja. Vendar pa obstaja še ena stran Platona, ki jo raziskuje le manjšina učenjakov in katerega začetek sega v trideseta leta prejšnjega stoletja, s pionirjem Heinrichom Gomperzom in nadaljuje z današnjo "Tübingensko šolo". V mnogih Platonovih delih se filozof sklicuje na ustna izročila, ki segajo do Pitagore in orfičnih misterijev, za nekatere raziskovalce, kot je Savvas Pattakos (Plato's Secret Doctrine, 1998), pa so ta učenja glavni element v Platonovem življenju in delu. V tem članku bi rad izpostavil nekatere od teh ezoteričnih elementov, zlasti zato, ker jih najdemo v mitih in alegorijah, ki zaznamujejo njegove dialoge.

MIT O ERU: ŽIVLJENJE PO SMRTI IN REINKARNACIJA

Ta mit se pojavi v 10. knjigi Države. V njem opisuje obsmrtno izkušnjo grškega bojevnika, ki je bil ranjen v bitki in odpotoval v onstranstvo z dušami svojih mrtvih tovarišev. Opisuje začasna nebesa in pekle, kamor gredo duše pravičnih in krivičnih; čez nekaj časa so duše spet združene in vodene v "dvorano usod", kjer lahko izbirajo med številnimi možnimi življenji na podlagi svoje prirojene modrosti ali nevednosti. Potem, ko prečkajo puščavo in popijejo iz reke pozabe, se ponovno rodijo v svoje izbrano življenje na Zemlji. Ker so duše pile iz te reke, se jih le malo spomni, da so že kdaj živele ali razume smisel in namen svojega življenja. Ista tematika o reinkarnaciji se pojavi v njegovem dialogu Fajdon.

MIT O VELIKANIH IN IZVORU LJUBEZNI

Druga zanimiva plat mita pri Platonu je tista, ki govori o ezoterični zgodovini človeštva. Kot lahko preberemo v knjigi Tajni nauk, avtorice H. P. Blavatsky, se je v skladu z vzhodnimi ezoteričnimi učenji človeštvo v daljšem časovnem obdobju razvilo skozi številne oblike. Nekoč (kot najdemo potrjeno v nešteti mitih z vsega sveta) smo bili "velikani", ki so bili hermafroditi oz. androgini in se niso razmnoževali na enak način kot mi. V nekem trenutku v daljni preteklosti se je, po teh ezoteričnih tradicijah, človeštvo razdelilo na dva spola, začel se je sedanjí način spolnega razmnoževanja in velikani so se postopoma zmanjševali.

V mitu, ki ga predstavi v svojem dialogu Simpozij, Platon pravi, da v preteklosti ljudje niso bili takšni, kot so zdaj; bili so veliko večji, sferične oblike in hermafroditi, bili so dvospolni. Ker so postali ponosni na svojo moč, so se odločili, da bodo vdrli v nebesa in vladali namesto bogov. Da bi zmanjšal njihovo moč, jih je Zevs razpolovil, tako da so postali manjši in obdržali samo en spol in tako postali moški ali ženska. Zaradi tega ljudje zdaj nenehno iščejo svojo "drugo polovico".

MIT O ATLANTIDI IN VELIKEM POTOPU

V drugem delu, Timaju, in njegovem nadaljevanju, Kritiji, se Platon dotakne še enega ezoteričnega opisa človeške evolucije – mita o Atlantidi, celini, ki je bila uničena v veliki poplavi (ki se tudi pojavlja skozi celotno svetovno mitologijo). Opisuje tehnološko napredno civilizacijo, ki je obstajala že veliko pred nastankom starega Egipta in Grčije, in pravi, da je bilo v dolgi zgodovini človeštva veliko uničevanj in rekonstrukcij.

STVARJENJE VESOLJA

Platon v Timaju poda tudi zelo ezoterično poročilo o stvarjenju sveta, ki temelji na matematiki, tako kot v pitagorejskem sistemu. Med številnimi zanimivostmi tega dialoga je ideja, da je Čas zasnoval Stvarnik kot "gibljivo podobo Večnosti".

V Platonovih delih lahko najdemo še veliko drugih mitov in ezoteričnih naukov, kot je kočija duše v Fajdrosu, ki pojasnjuje, kako smo ljudje padli v materijo in kako nosimo v sebi vse znanje (Platonova teorija reminiscence); ali znamenita alegorija votline, ki se pojavi v 7. knjigi Države in opisuje filozofovo potovanje, ko se iz teme nevednosti dviga v luč modrosti, kar spominja na dobro znan vzhodni rek: "Vodi me iz teme v svetlobo," kar bi lahko povzelo celotno ezoterično filozofijo.

Upajmo, da se bo ob nadaljnjem raziskovanju tega vidika Platonovih spisov ta tema vse bolj osvetlila, tako da bo ta pomemben del Platonovih naukov vstopil v običajno univerzitetno izobraževanje in koristil novi generaciji študentov filozofije. 🍷

BUDISTIČNI VIRI O VELIKOSTI ATOMOV

JOSÉ CARLOS FERNÁNDEZ

*Izmeril bom, koliko atomov sonca
je med skrajnima koncema jojane.
Nato je mali Princ hitro in spretno
razložil vsoto atomov.
razložil vsoto resničnih atomov.
Visvamitra ga je začudeno poslušal
in rekel, ko je pogledal v dečkov obraz:
»Ti si Učitelj svojih učiteljev; ti, ne jaz,
ti si Guru. Oh, obožujem te, dragi Princ!*

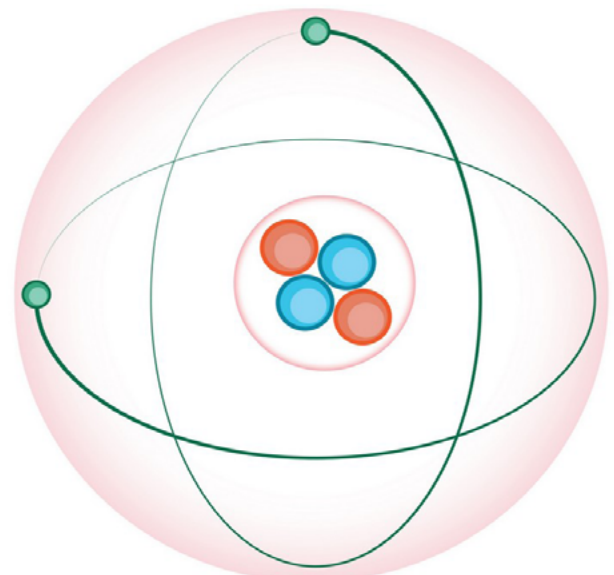
Ko beremo ta fragment v vzvišeni poeziji *Svetloba Azije* Edwina Arnolda o Budi, mislimo, da so meritev "atomov sonca" – in števila na deseto potenco, ki jih matematika imenuje "velika števila" in starodavna hindujščina "lotosi" – simbolična, oziroma da vsekakor vse znanje starodavne Indije temelji na čudnih vraževerjih. Vendar pa osupnemo, ko prebiramo, na primer, delo vedskega matematika, teologa in pesnika Subasha Kaka [1], v katerem s komentarjem na Vede iz 10. stoletja dokazuje, da so bramani – ali vsaj pisec besedila, Bhatta Bhaskara – poznali hitrost svetlobe z osupljivo natančnostjo.

Od kod so izvlekli to znanje, s kakšnimi metodologijami?

V svoji knjigi *Pomembne številke* nam matematik Lamberto García del Cid pripoveduje o številu 108.470.495.616.000 in pravi, da je to število, s katerim Sidharta Gautama, bodoči Buda (kajti takrat je bil še otrok) odgovarja na vprašanje matematika Arjune, koliko atomov, poravnanih v linijo, sestavlja jojano (razdalja napredovanja kraljeve vojske v enem dnevu, ki se ocenjuje na približno 14,6 km). Tega sicer Lamberto García del Cid ni zapisal, vendar besedilo, na katerega se nanaša, pripada *Lalita Vishtara Sutri*, ki je eno od velikih klasikov o življenju Bude v tradiciji Mahayana.

Presenetljivo je, da ko izvedemo računsko operacijo (delimo jojano, 14,6 km, s številko, ki jo je navedel Buda, 108,470,495,616,000), dobimo meritev $1,34 \times 10^{-10}$ metrov, to je 1,34 Angstrema. Premer atoma vodika ("atoma sonca") pa je po naši uradni znanosti približno 1×10^{-10} metrov, torej 1 Angstrom. **Z drugimi besedami, to število atomov, če so pravilno poravnani, nam daje razdaljo ene jojane!**

KAKŠNO OBČUDOVANJA VREDNO IN NERAZLOŽLJIVO ZNANJE!

In nič manj neverjetno ni vstopiti v *Vishnu Purano* in videti, da izraz, s katerim označujejo nedeljivo enoto ali atom, *Paramanu*, meri $1,5 \times 10^{-15}$ metrov, metrov, **mera atomskega jedra pa je** – po aktualni jedrski fiziki – natančno $1,7 \times 10^{-15}$ metrov.

Katere instrumente je uporabila vedška znanost? Morda notranji vid, v skladu s tem, kar nam pripovedujejo ršiji, s katerim so preučevali notranjost ne le materije, ampak katere koli snovi, ki so jo želeli preučevati? Ali se je tako rodil Tajni nauk, kot komentira H. P. Blavatsky, seštevek vsega znanja, dostopnega človeškemu umu in zbranega v tisoče zvezkih v skrivnih knjižnicah v podzemnih kriptah? Spomnimo se tovrstnih poskusov Annie Besant in Leadbeaterja, ki sta jih opisovala v svoji knjigi "Okulna kemija" leta 1908. In ti posamezniki so bili učenci, ne popolni modreci, daleč od tega, zato si lahko predstavljamo, da bi njihov notranji vid ni mogel biti popolnoma osredotočen. Popoln modrec je tisti, ki, kot pravi mistično besedilo Glas tišine, budizma Vajrayana:

... sedaj stoji kakor bel steber na zahodu. Vzhajajoče Sonce večne misli lije na njegov obraz svoje prve najčudovitejše valove. Njegov um se kakor miren in brezkončen ocean širi po brezdanjem prostoru. Življenje in smrt drži v svoji močni roki.

In on je tudi tisti, ki *pomaga Naravi in sodeluje z njo in Narava ga sprejme za enega svojih stvarnikov in se mu pokori. Na široko mu bo odprla vrata svojih skrivnih dvoran in pred njegovimi očmi razkrila zaklade, zakopane v samih globinah svojega čistega, deviškega naročja. Svoja bogastva, neoskrunjena z roko materije, razkriva samo očesu Duha; očesu, ki se nikdar ne zapre, očesu, ki mu v vseh njenih kraljestvih nič ne ostane prikrito.*

Francis Aston (1877-1945), ki je odkril izotope, je med preučevanjem neona – za kar je leta 1922 prejel Nobelovo nagrado za kemijo – do odkritja prišel ob vnetem preučevanju knjige "Okulna kemija", intraatomskega vida z metodami jasnovidcev. To je sam tudi potrjeval v prvih intervjujih in člankih, kasneje pa so priporočili, da če želi prejeti Nobelovo nagrado, naj ne omenja, da je korak za korakom sledil navodilom mističnih teozofov. Odločeni so bili, da ne bodo sprejeli prepletanja mistike; ta nova inkvizicija je s svojimi novimi mašami z ognjenimi zidovi (v katerih so, mimogrede, mnogi znanstveniki, mučeniki iz 20. stoletja, zažgali, če že ne svoje meso, svoj prestiž in kariero) izrekla svoj "VADE RETRO ALKIMIJA"!

Ampak to ni preveč pomembno, kajti resnica je kot zlato med drugimi kovinami – čista, nespremenljiva, ostaja sama sebi enaka, medtem ko se vse drugo spreminja v prah. Močnejša je od vseh mentalnih oblik, ki jih zasledimo v domišljiji, ker je neuničljiva in vedno najde viteze, ki se, združeni s svojim žarkom, ničesar ne bojijo ... in tako znanost napreduje in človeška duša raste, stoletje za stoletjem, tisočletje za tisočletjem. In isti ljudje, ki danes napadajo, bodo te resnice branili jutri, kajti tako poteka evolucija znanosti in prebujanje zavesti. 🌀

[1] https://www.researchgate.net/publication/2179548_The_Speed_of_Light_and_Puranic_Cosmology

ANKOR, UČENEC

JORGE ÁNGEL LIVRAGA

ANKOR, UČENEC JE ROMAN O MLADEM PRNCU, KATEREGA DOGAJANJE JE DELOMA POSTAVLJENO NA ZADNJI PREOSTANEK MITOLOŠKE CELINE ATLANTIDE, OTOK POZEJDONIS, DELOMA PA NA ATLANTIDSKO KOLONIJO KEM (EGIPT). DOGAJANJE SE ODVIJA TIK PREDEN JE POZEJDONIS IZGINIL POD MORJEM. POGOVORI MED UČENCEM ANKORJEM IN NJEGOVIMI UČITELJI SO FILOZOFSKI NAUKI, KI SPODBUJAJO K RAZMIŠLJANJU. VPRAŠANJA, KI SE PORAJAJO MLADEMU PRNCU, PA ZADEVAJO VSE NAS, SAJ VSI V SEBI NOSIMO "UČENCA" ŽIVLJENJA.

ROMAN JE NAPISAL USTANOVITELJ NOVE AKROPOLE JORGE ÁNGEL LIVRAGA (1930–1991). NJEGOVA DRUGA LITERARNA DELA SO: TEBE, GRŠKO INICIATSKO GLEDALIŠČE, ALKIMIST, ELEMENTALNI DUHOVI NARAVE IN DRUGA.

Kadar se znajdeš pred življenjskimi ugankami, vedno predpostavi tisto, kar je najpreprostejše in najbolj neposredno in tako boš imel največ možnosti, da najdeš pravo rešitev.

*

... Besede, tako kot sadje, »težko padejo«, če jih zaužijemo nezrele, ko pa se zaradi prezrelosti začnejo kvariti, zastrupljajo. Zdrave so le tiste, ki jih uporabimo ob pravem času ...

*

Ne obremenjuj se s tem, česar ne veš. Vsak korak na poti bo tudi tvoje obzorje premaknil malo dlje. Odkrivanje enega misterija ni nič drugega kot odskočna deska do drugega, še večjega.

*

... Ni treba delati ali govoriti tisto, kar nam je všeč, ampak tisto, kar je potrebno.

*

Človek mora prehoditi še dolgo evolucijsko pot, preden bo spoznal, da je umetnost, prava umetnost, tista lepota, čista harmonija, ki razsvetluje in dviguje ter se dotika strune najboljšega v nas.

*

Besede so le groba vrata, ki vodijo do Idej.

*

... Ne sanjaj o obliki, v kateri boš srečal Učitelja, ne predstavljaš si njegovega glasu, ne čakaj, da vidiš, koliko lepote je v njegovih izrazih. Vse je iluzija, meso za zveri čutil. Raje prepoznavaj njegovo modrost, neosebni plamen, ki gori v njegovem srcu, ogenj, ki je skupen vsem bitjem.

*

Majhno posnema veliko in tako se ponavlja; obstaja en sam zakon, ki se prilagaja in znova prilagaja v neskončnost.

*

Spoštuj pravila. Sledi tistih, ki so hodili pred tabo, kažejo najkrajše poti; linije so razdelile vesolje na oblike in pojavnosti, vendar nas ena točka združuje in vse poti vodijo do nje.

*

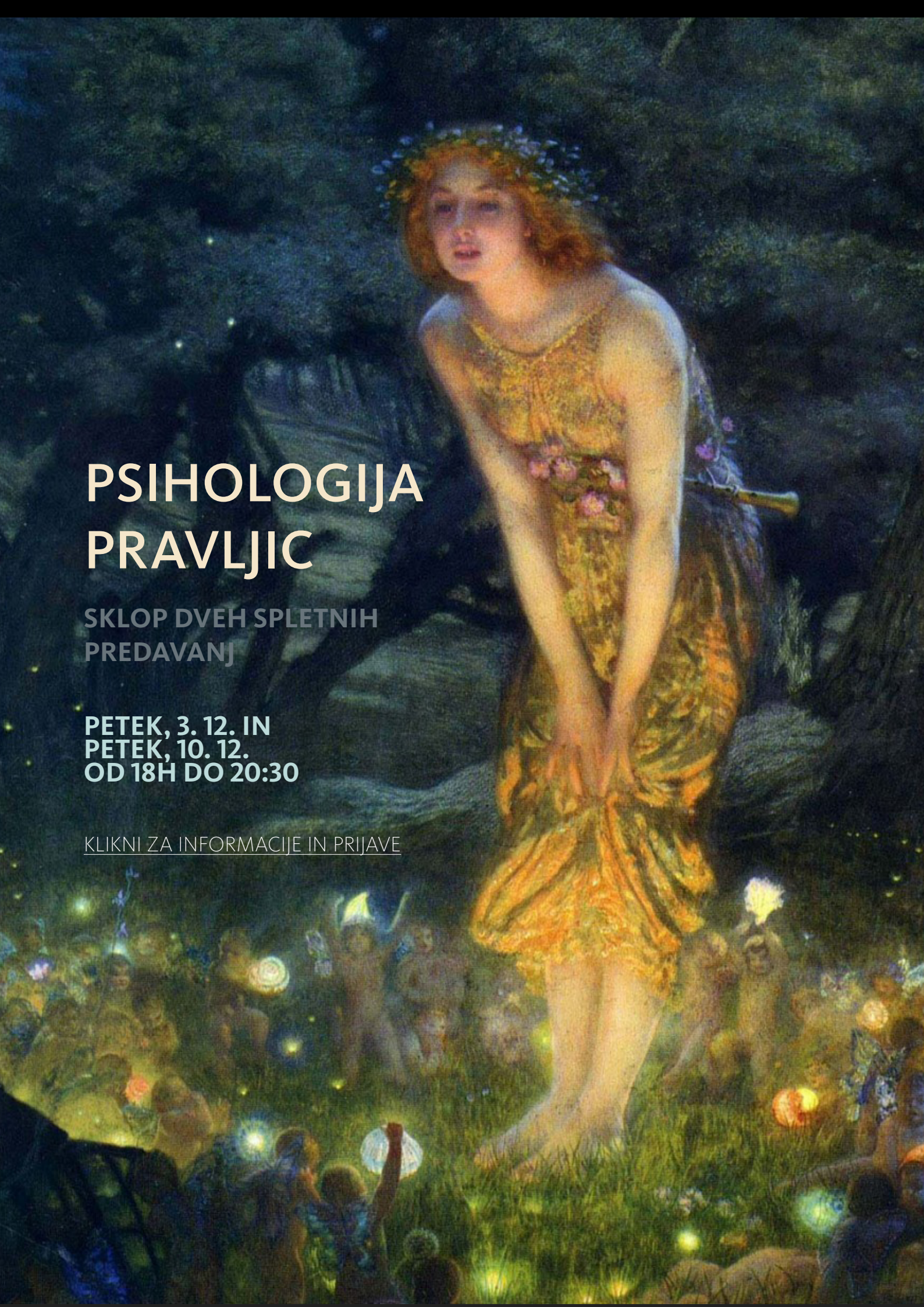
Na določen način so tudi koncepti in ideje bitja, ki se rojevajo, množijo in umirajo, da bi se v prihodnjih časih vrnila v življenje in prevzela nove prenosnike.

*

Čas je psihološka ocena. Živi intenzivno in umirjeno, ne dovoli, da tvoja pozornost zaide s cilja in ne bo ti vzelo veliko časa, da dosežeš tisto, o čemer sanjaš. Toda sanjaj o tem kot o nečem gotovem. Ne želi si tega vneta, ker se ti bo sicer vsak dan zdel kot večnost.

*

Morje in nebo te polnita z občudovanjem, ker si ju videl že mnogokrat in sta eden redkih prizorov, ki se ne spreminjajo skozi veke.

The background of the poster is a painting. It depicts a woman with long, wavy red hair, wearing a crown of small white flowers and a long, flowing, golden-yellow dress with floral patterns. She stands barefoot in a dark, wooded area at night. Her hands are clasped in front of her. In the background, a large crowd of people is visible, many holding up glowing lanterns or lights, creating a magical, ethereal atmosphere. The scene is dimly lit, with the primary light sources being the lanterns and the moonlight filtering through the trees.

PSIHOLOGIJA PRAVLJIC

SKLOP DVEH SPLETNIH
PREDAVANJ

PETEK, 3. 12. IN
PETEK, 10. 12.
OD 18H DO 20:30

[KLIKNI ZA INFORMACIJE IN PRIJAVE](#)

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.
Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

130 x 205 mm
104 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

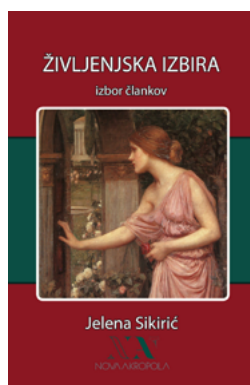
130 x 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

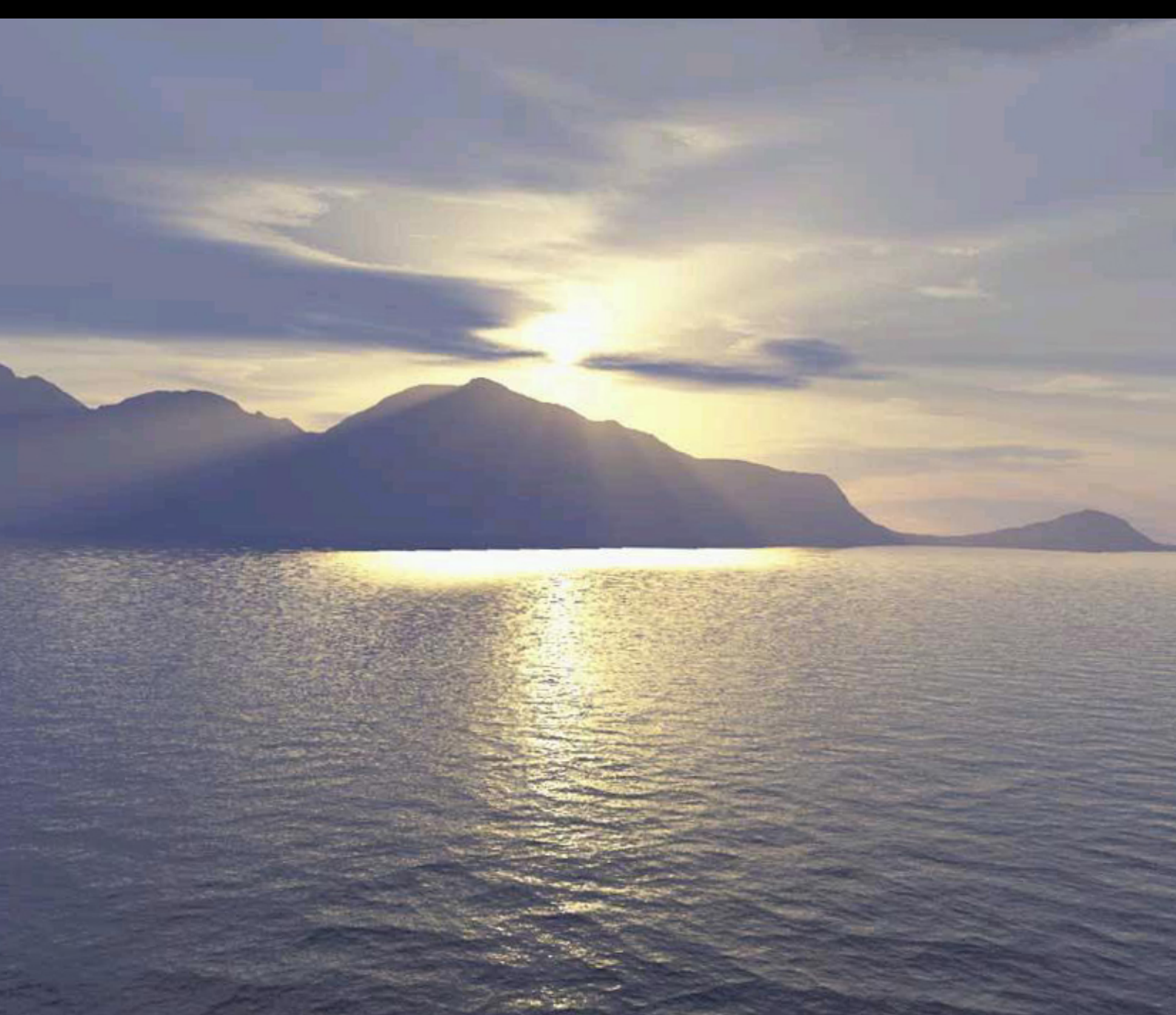
Cenik replik

Grčija in Rim

Slovenija

**MORJE IN NEBO TE POLNITA Z OBČUDOVANJEM,
KER SI JU VIDEL ŽE MNOGOKRAT ...
IN STA MED REDKIMI PRIZORI,
KI SE NE SPREMINJAJO SKOZI VEKE.**

JORGE ANGEL LIVRAGA